

บทนำ

กลางเหมันต์ ไอนหนาวทวีความรุนแรงขึ้นทุกที หิมะเกล็ดขาวโปรย
ปรายอย่างต่อเนื่องแม้ในเขตพื้นที่ทางใต้

เพราะใกล้สิ้นปีเต็มทีแล้ว เรือพาณิชย์จึงสัญจรไปมาบนแม่น้ำขนส่ง
หนาตากว่าปกติ ทว่าคืนนี้ผืนน้ำที่เคยเงียบสงบกลับปรากฏเสียงอีกทีกดัง
ก้องไปทั่ว

เรือสีดำอาศัยความมืดของรัตติกาลไล่ตามเรือที่ตกแต่งประดับประดา
อย่างงามหรูลำหนึ่ง คนชุดดำจำนวนหลายสิบคนใช้ผ้าคลุมหน้าและถือดาบ
ครบมือบุกขึ้นเรือเป้าหมายอย่างคล่องแคล่ว อาวุธในมือสะท้อนแสงเป็น
ประกายวาววับในคืนหิมะโปรย

"โจรสลัดบุก!"

เรือหรูหราชั้นสะเทือนไปทั้งลำ พวกลูกเรือส่งเสียงอะอะด้วยความ
ตื่นตระหนกขณะชักดาบออกมาจับมือกับข้าศึก

แผนสันนา

หิมะโปรยเกล็ดดีขึ้นไปบนดาดฟ้าเต็มไปด้วยคน ท้ายเรือถูกวางเพลิงแล้ว เปลวไฟโชติช่วงทาทาบผืนฟ้ายามรัตติกาลให้เป็นสีแดงโรจน์

สตรีงามหยาดฟ้าคนหนึ่งวิ่งควงดาบคู่พรวดพราดเข้าไปตะลุมบอนด้วย ศัตรูถูกจัดการไปที่ละคนทุกครั้งที่นั่งเงี้ยวดาบ เพียงครู่เดียวนางก็ทำให้คนชุดดำได้รับบาดเจ็บไม่น้อย

คนที่วิ่งทะเล่ทะล่ล่าตามขึ้นมาบนดาดฟ้าคือสาวน้อยหน้าตาชวนพิศนางสาวอารมณ์ขำทั้งชุด มีเพียงบนเอวเท่านั้นที่ผูกเชือกห้อยตุ้มเป็นฟูโหมสีแดง เรือนผมสีดำสนิทขมวดม้วนเป็นสองมวย ดวงตาสีนิลเป็นประกายสุกใสจ้องมองนายหญิงที่ควงดาบคู่โรมรันกับศัตรูชุดดำฉายให้เห็นถึงความเป็นกังวล

ฮือ... ทุกครั้งที่เจอสถานการณ์เช่นนี้जूเสี่ยวหงมักเกิดความไม่เอาอ่าวของตนที่ไม่เป็นวรยุทธ์และไม่อาจปกป้องเจ้านายได้นัก!

ทันใดนั้นเสียงตวาดแหบพร่าก็ดังขึ้น

"ถอย!"

เหล่าคนชุดดำรีบล่าถอย เสี่ยวหงหันไปมองตามเสียงแล้วเห็นตัวหัวหน้าของศัตรู

คนคนนั้นมีเรือนร่างสูงใหญ่ ไม่ได้สวมผ้าคลุมหน้า หากแต่สวมหน้ากากเงินแทน ภายใต้แสงเพลิงโชติช่วง หน้ากากเงินนั้นแลดูลึกลับชวนให้หัวใจสะท้อน

"บอกชื่อเข้ามา!" นางได้ยินนายหญิงตวาดสั่ง

ชายหน้ากากเงินตัวตบพินฉับลงมาโดยไม่เอ่ยอะไรสักคำ
แก๊ง!

เสียงหวงหวืดร้องด้วยความตื่นตระหนกเมื่อเห็นหนึ่งในดาบคู่หลุดจากมือเจ้านายไปต่อหน้าต่อตา

ทว่าการโจมตีของชายหน้ากากเงินหาได้หยุดลงเพียงเท่านั้น เจ้าตัวเงือดดาบขึ้นแล้วพาดฟันลงมาใหม่

เสียงแกร้งดังขึ้นอีกครั้ง ปลายใบดาบเล่มที่เหลือถูกฟันหักกระเด็นไปปักบนพื้นเรือ ขณะที่โคนดาบสั้นกึกๆ ไม่หยุด ดังนั้นสิ่งที่เหลืออยู่ในมือนายหญิงของนางในตอนนี่คือดาดาบหักๆ ตอเดียว

เสียงหวงที่ยืนมองอยู่ข้างๆ หนาวสะท้านในใจ ก่อนจะเห็นเจ้านายล้มลงกับพื้นคาดฟ้าเรือด้วยแรงสั่นสะเทือนมหาศาลจากดาดาบที่เหลืออยู่

ติดตามรับใช้เจ้านายมานานปีนางยังไม่เคยเจอสถานการณ์คอขาดบาดตายเช่นนี้มาก่อน ทว่ากระนั้นนางก็ยิ่งเตรียมใจไว้แล้ว ช้ำยิ่งถึงขนาดตัดสินใจเด็ดขาดแล้วด้วย

คมดาบในมือศัตรูสะท้อนแสงเป็นประกายวาววับ ชายหน้ากากเงินเงือดดาบขึ้นมาอีกครั้งอย่างไม่ยอมเลิกกรา

เสียงหวงวิ่งถลาออกไปกางแขนปกป้องเจ้านายโดยไม่ต้องคิด

"หยุดนะ ห้ามทำร้ายคุณหนูใหญ่ของข้า!" นางตะโกนลั่น

ดาบที่กำลังฟันลงมาชะงักค้างกลางคัน ห่างจากลำคอของเสียงหวงแบบเส้นยาแดงผ่าแปด ใบดาบคมกริบฟันผมนางร่วงหล่นไปปอยหนึ่ง เสียงหวงขนหัวลุก นางแทบจะสัมผัสถึงไอเย็นเฉียบจากใบดาบได้เลย ด้วยซ้ำ

ดวงตาสีดำหลังหน้ากากเงินหรือลงอย่างน่ากลัว ก่อนที่เสียงเฉียบเย็นจะดังขึ้น

แผนสันนา

"หลีกไป" เขาร้องเตือน

เสี่ยวหงมองคมดาบขาววาววับที่อยู่ใกล้เพียงคืบแล้วสูดหายใจเข้าลึก แม้เห็จอื่นๆ จะไหลออกมาจนชุ่มตัว แต่นางก็ยังไม่ถอยหนีแม้แต่ก้าวเดียว กลับยังยึดไหล่บอบบางจ้องมองฝ่ายตรงข้ามอย่างโกรธแค้น

"ถ้าจะฆ่าก็ฆ่ามาก่อน ข้าขอตายแทนคุณหนูใหญ่!" ในใจนั้นพรันพริ้ง นักหนา หากแต่นางก็ยังไม่ยอมถอย และยื่นปากหลักปกป้องผู้เป็นนายด้วย ร่างสิ้นสะท้านเหมือนใบไม้ร่วงต้องลม

มือใหญ่กระชับด้ามดาบแน่น ดวงตาที่มองนางเป็นประกายขาววาวไม่รู้เพราะเหตุใด จิตสังหารของคนผู้นั้นจึงแปรเปลี่ยนเป็นโทสะอันรุนแรง ดวงตาหลังหน้ากากเงินยิ่งดูน่ากลัวกว่าเดิม

เสียงตวาดอันเย็นชาของเขาเจือไว้ซึ่งความกราดเกรี้ยว

"ได้ ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็ตายแทนนางแล้วกัน!"

เสี่ยวหงกัดริมฝีปากหลับตาปี เนื้อตัวสิ้นสะท้านรอรับดาบคมกริบ

"เสี่ยวหง หลบไป!"

ความเจ็บปวดที่ลั่นใจรอรับไม่เกิดขึ้นเสียที เสี่ยวหงได้ยินเสียงตะโกน ลั่นของนายหญิงก่อนเป็นอันดับแรก วินาทีต่อมา นางก็ถูกพละกำลังมหาศาล หอบร่างจนขาดลอยขึ้นจากพื้น ก่อนจะพุ่งละลือออกไปนอกถ้ำเร็ว

"ว้าย..."

จบเท่านั้นแล้ว! นอกเรื่องมีแต่แม่น้ำที่เหินบหนาวและมีดสนิท ฮือ นางจะต้องจมน้ำตายแน่! นางจะต้องจมน้ำตายแน่! นางจะต้อง...

หมับ!

"เอ๊ะ?"

เมื่อสัมผัสได้ว่าร่างของตนหยุดนิ่งแล้ว เสี่ยวหงก็ลืมตาขึ้นด้วยความฉงนเพื่อสำรวจว่าตนเองปลิวมาตกลงที่ใด พอเงยหน้าขึ้นมองนางก็ตกใจเมื่อพบว่าที่ที่ตนร่วงลงมาไม่ใช่แม่น้ำ หากแต่เป็นเรือสีดำ โดยมีคนชุดดำคลุมหน้าคนหนึ่งรับนางเอาไว้อย่างมั่นคง

"ปะ...ปล่อยข้านะ!" นางดิ้นขลุกลั่น เขาแต่พะวงถึงสวัสดิภาพของเจ้านาย

แสงไฟโชติช่วงขึ้นกลางฟ้า ส่องสะท้อนผิวน้ำให้สว่างไสว นางเบิกตากว้างมองเงาคนที่อยู่ในเปลวไฟ ก่อนจะเห็นเจ้านายหลบตาบเล่มีใหญ่อย่างหัวซุกหัวซุน จวนเจียนจะโดนพันอยู่รอมร่อ

ในวินาทีวิกฤตนั้นบุรุษผู้หนึ่งกระโดดออกมาจากเปลวเพลิงขวางหน้าชายหน้ากากเงินเอาไว้ กระบี่เล่มยาวในมือเขาโรมรันกับดาบเล่มีใหญ่อย่างสูสี ยากจะตัดสินผลแพ้ชนะ

เสี่ยวหงยกมือทาบอก พुरुลมหายใจเหี้ยมดียว

เฮ้อ มีคนมาช่วยแล้ว!

ทว่าวินาทีที่นางเชื่อมั่นว่านายหญิงจะต้องปลอดภัยอย่างแน่นอนนางก็ได้เห็นดำดว่าดาบเล่มีใหญ่ในมือชายหน้ากากเงินฟันเข้าที่กลางแผ่นหลังของบุรุษผู้กล้า ซึ่งรีบรุดเข้ามาดิงนายหญิงของนางไปปกป้องในอ้อมกอดเต็มแรง

เลือดสดๆ สาดกระจ่ายไปทั่ว

เสี่ยวหงมองภาพที่เกิดขึ้นตรงหน้าอย่างตกตะลึง

จากนั้นนางก็อ้าปากเล็กๆ ของตนอีกครั้ง ส่งเสียงกรีดร้องดังลั่น!

7

สายลมรัตติกาลพัดหวีดหวิว เรือลำใหญ่ที่ทาสีดำเพื่อพรางตนอาศัย ยามวิกาลอันมืดมิดปิดบังความเคลื่อนไหวขณะแล่นออกจากแม่น้ำขนส่งจุด ที่เกิดการปะทะเมื่อครู่ด้วยความเร็วสูงสุด

ไม่นานนักเปลวเพลิงโชติช่วงที่สาดส่องท้องฟ้าให้แดงฉานก็ถูกทิ้งเอาไว้เบื้องหลัง

เหล่าคนชุดดำตกอยู่ในความเงียบ มีเพียงเสียงเสภากระโดงเรือและ เสียงโยกหางเสือเท่านั้นที่ก้องสะท้อนในอากาศยามค่ำคืน เมื่อตัดลิ้นจาก น้ำเสียงจะเห็นได้ว่าคนกลุ่มนี้ไร้ซึ่งอาการตื่นตระหนกและรู้หน้าที่ของตนเป็นอย่างดี ไม่ใช่พวกโจรป่าที่มารวมตัวกันส่งๆ หากแต่เป็นกลุ่มยอดฝีมือที่ผ่านการฝึกปรือมาแล้ว

ในการจู่โจมครั้งนี้พวกเขาไม่เพียงได้รับชัยชนะ แต่ยังได้เชลยศึกกลับมาด้วยคนหนึ่ง

หญิงสาวใบหน้าสะอาดราวตาที่ตัวสั้นนั่งงกในอาภรณ์เปียกชุ่มถูกคน
ชูดำคนแล้วคนเล่าผลัดต่อๆ กันไปราวกับเป็นสิ่งของ เพียงพริบตาก็ถูก
ผลัดเข้าไปอยู่ในห้องพักภายในเรือ

ภายในห้องมืดสนิทจนมองอะไรไม่เห็น ห้องโดยสารเรียบง่าย มีเพียง
เสียงลมหายใจสั้นสะท้อนและเสียงใจเต้นรัวแรงของเสี่ยวหงเท่านั้นที่ดังให้
ได้ยิน

เมื่อประตูห้องปิดลง ท่อนขาอ่อนปวกเปียกก็ไม่อาจฝืนรับน้ำหนักตัว
ได้อีกต่อไป หญิงสาวทิ้งตัวพึ่งประตูห้องแล้วรูดตัวลงมานั่งบนพื้นอย่างอ่อนแรง

อาภรณ์บนกายเปียกชุ่มจากหิมะ ไอน้ำวุ่นวายน่ากลัวผ่านผิวเนื้อเข้าไป
ถึงในกระดูก ทว่าความหวาดกลัวและความตื่นตระหนกที่อัดแน่นอยู่ในใจ
กลับสร้างความทรามานได้มากกว่าความเหน็บหนาว

เสี่ยวหงนั่งนิ่งอยู่อย่างนั้น มองความมืดตรงหน้าด้วยแววตาเลื่อนลอย
ภาพเหตุการณ์สะท้อนขวัญบนผืนน้ำที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่นานนี้ฉายซ้ำในหัว
อีกครั้งอย่างชัดเจน...

ดาบส่องประกายวาววับ

เสียงตะโกนของผู้เยี่ยมยุทธ์

เปลวเพลิงกลางหิมะ

หน้ากากเงินอันลึกลับ

และ...เลือดสีแดงฉาน

พอคิดถึงหยดเลือดที่สาตกระเซ็นดังสายฝนภายใต้คมดาบของชาย
หน้ากากเงินเสี่ยวหงก็กำหมัดแน่นด้วยร่างสั้นสะท้อน ใบหน้าแดงมซีดเผือด
ไร้สีโลหิต สมอที่เคียนฉลาดเฉลียวมีไหวพริบบัดนี้ยุ่งเหยิงปั่นป่วนจนคิดอะไร

แผนเสนา

ไม่ออก

เสียงน้ำกระแทกห้องเรือดังให้ได้ยินไม่ขาดสายอยู่ด้านนอก

แม่น้ำขนส่งสายนี้ขุดลอกขึ้นมาอย่างยากลำบาก เชื่อมต่อระหว่างเมืองหลวงอันคึกคักและแดนใต้อันอุดมสมบูรณ์ เปลี่ยนอุทกภัยให้กลายเป็นอุทกคุณ ไม่มีไพร่ฟ้าประชาชนสองฝั่งลำน้ำคนใดที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์

บนสองฝั่งลำน้ำมีทหารที่ทางการส่งมาประจำการ อีกทั้งผู้เยี่ยมยุทธ์จากตระกูลคหบดีเพื่อคอยดูแลสวัสดิภาพให้เรือพาณิชย์และสินค้าบนเรือเมื่อเป็นเช่นนี้เหล่าโจรถ่อยต่างครั่นคร้ามไม่กล้าเข้าใกล้ บนผืนน้ำจึงมีแต่ความปลอดภัย

ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าจะมีโจรร้ายโผล่ขึ้นมากลางน้ำ และก่อคดีโหดเหี้ยมอย่างอุกอาจเช่นนี้

นางบอกตัวเองในใจว่าจะต้องรักษาความเยือกเย็นไว้ให้จงได้ หากแต่ความรู้สึกอันปั่นป่วนว่าวันบิบัติตัวใจจนหายใจลำบาก เหตุการณ์ครั้งนี้ดูเหมือนความคาดหมายมากไปจริงๆ

ทันใดนั้นบานประตูปิดสนิทที่แผ่นหลังนางเอนอิงอยู่ก็ถูกผลักเข้ามาโดยแรง

มีคนจะเข้ามา!

ก่อนที่บานประตูจะถูกเปิดเข้ามาจนสุด เสี่ยวหงรีบกระโดดพรวดขึ้นไปหลบอยู่อีกด้านหนึ่งของห้องโดยสารอย่างรวดเร็ว ดวงตากลมโตสีดำสุกใสจ้องมองบุรุษผู้เปิดประตูอย่างหวาดระแวง

ผู้มาใหม่สูงใหญ่จนแทบจะเต็มกรอบประตูเพราะลาดไหล่กว้างของเขาคบบังทัศนียภาพด้านนอกเสียหมด แม้ฝ่ายนั้นจะยังไม่ได้ก้าวเข้ามา

ด้านใน แต่ก็สามารถสร้างแรงกดดันมหาศาลจนนางแทบหายใจไม่ออก
เขาอยู่ในอารมณ์สีด่าสนิท มีหน้ากากเงินปิดหน้า หลังหน้ากากคือ
ดวงตาสีดำเป็นประกายวาวโรจน์

ชายหนุ่มยื่นมองนางเงิบๆ ไม่พูดไม่จาอยู่อย่างนั้นพักใหญ่ เหมือน
นายพรานที่ล่าเหยื่อมาได้ และกำลังครุ่นคิดว่าจะจัดการกับเหยื่อตัวนี้
อย่างไรดี

เสี่ยวหงกัตรีมฝีปากเพื่อบังคับไม่ให้ตัวเองแสดงความอ่อนแอออกไป
มือเล็ก ๆ บีบแน่นเป็นกำปั้นขณะสูดอากาศอย่างไม่ลดละ

"เจ้าเป็นใครกันแน่"

เงิบ... ชายหนุ่มไม่ตอบคำ

นางรวบรวมความกล้าชักใช้ต่อ "เหตุใดถึงต้องโจมตีเรื่อลำนันด้วย"
ก็ยังมีแต่ความเงิบ

ฝ่ายตรงข้ามทำเหมือนคำถามของนางเป็นเพียงลมพัดผ่านหู เขาก้าว
เข้ามาในห้องแล้วลงดาปประตู่เองกับมือ

การกระทำนั้นทำให้เสี่ยวหงถอยหลังกรูดอีกหลายก้าวโดยไม่รู้ตัว เพื่อ
เว้นระยะห่างระหว่างสองฝ่ายให้มากกว่าเดิม เพียงตัดสินใจจากพฤติกรรม
ทั้งหมดทั้งหมดที่เห็นมานางก็บอกได้แล้วว่าชายคนนี้ไม่ใช่คนดี

ตรงข้ามกับท่าทางตระหนกกลนลานของหญิงสาว ชายหน้ากากเงิน
จุดตะเกียงน้ำมันอย่างไม่เร่งร้อน แม้แสงตะเกียงจะริบหรี่ ทว่าก็เพียงพอที่
จะส่องให้เห็นเครื่องเรือนและของประดับแบบเรียบง่ายภายในห้อง อีกทั้ง
ใบหน้าสะคราญตาซึ่งบัดนี้ชี้ตมือดของหญิงสาวที่ขดตัวหลบอยู่ตรงมุม

ดวงตาสีดำหลังหน้ากากกวาดมองใบหน้าเนียนใสแล้วมองเห็นความ

แผนสันนา

หวาดกลัวและอาการสั่นสะท้านที่เจ้าของพยายามเก็บซ่อนเอาไว้ได้อย่าง
ง่ายดาย

ผู้หญิงคนนี้ก็ล้วนจวนตัวสั้นแท้ๆ ทว่าความเด็ดเดี่ยวและความกล้าหาญ
ยังสะท้อนให้เห็นบนใบหน้าเรียวเล็ก แสงตะเกียงสลัวทาบทบผิวขาวเนียน
ของนางให้เป็นที่ประจักษ์ชัดราวกับหยก แม้ใบหน้าดวงนั้นจะไม่งาม
หยาดฟ้า ทว่าก็ใสบริสุทธิ์และน่าพิศมัยน้อยไปกว่ากัน

ดวงตาหลังหน้ากากเป็นประกายเชื่อมแสงและลึกล้ำจันมองไม่ออกว่า
คิดอะไรอยู่ เขาค่อยๆ ชักดาบเล่มยาวออกมาจากด้านหลังแล้ววางเอาไว้
บนโต๊ะไม้สีชา

แม้ใบดาบจะไม่ปรากฏคราบเลือด ทว่าแสงสีเงินที่ส่องสะท้อนก็ยัง
บาดตาอยู่ดี

เสี้ยวหงรีชักสายดาบออกจากดาบบนโต๊ะอย่างรวดเร็ว นางกัด
ริมฝีปากสีชมพูเพื่อรักษาความเยือกเย็นของตนไว้เหมือนเดิม ก่อนจะเตือน
สติคนร้ายตาไร้แววผู้นี้อย่างไม่ยอมตัดใจ

"รู้บ้างหรือไม่ว่าคนที่เจ้าโจมตีเมื่อครู่นี้เป็นคนของตระกูลเจียนแห่ง
เมืองหลวง" นางถามเป็นเชิงขู่

ตระกูลเจียนแห่งเมืองหลวงเป็นตระกูลนายวานิชที่มีชื่อเสียงเลื่องระบือ
ทั้งใต้หล้า เจียนจินจิน ธิดาคนโตเชี่ยวชาญการค้าขายและอยู่ในแวดวงมา
หลายปี ขยายกิจการสร้างผลกำไรให้ตระกูลเจียนหลายเท่าตัว จึงเป็นเรื่อง
ธรรมดาหากจะสร้างความขุ่นเคืองให้คนอื่น

แม้บางครั้งจะถูกตระกูลพ่อค้าตระกูลอื่นแค้นแค้น หรือถูกใจระถ้อย
พยายามจับตัวไปเรียกค่าไถ่ แต่อาศัยการคุ้มกันชั้นเลิศของผู้เยี่ยมยุทธ์

ตระกูลเฉียนและความช่วยเหลือจากตระกูลเหยียนในบางโอกาส ภัยร้าย
ที่มาแผ้วพานจึงกลายเป็นเรื่องเล็กทุกครั้งไป

จนกระทั่งคืนนี้!

ชายหนุ่มไม่แม้แต่จะปรายตามองนาง

"แล้วอย่างไรเล่า" เสียงทุ้มท้าวของเขาก้องสะท้อนในห้องพัก

ดวงตาคู่งามเบิกกว้างอย่างตกตะลึงกับท่าทางไม่รู้ร้อนรู้หนาวของเขา
ตอนแรกนึกว่าพอได้ยินชื่อตระกูลเฉียนชายคนนี้จะตกใจจนมือไม้อ่อน รีบ
คุกเข่าขอความเมตตาเสียอีก

"ก่อนดีบุกอาจเอาไว้เช่นนี้ เจ้าหนีไปไหนได้ไม่ไกลหรอก" นางจ้องมอง
หน้ากากเงินที่สองประกายวาววับได้แสงตะเกียง "ไม่ใช่แค่ตระกูลเฉียนที่
จะส่งคนไล่ล่าเจ้าสุดกำลัง แม้แต่ตระกูลเหยียนก็จะ..."

ฝ่ายตรงข้ามพูดแทรก

"ตระกูลเหยียน?" เสียงทุ้มต่ำทวนคำแล้วหัวเราะ ขวนให้สิ้นสะท้าน
อย่างบอกไม่ถูก "ไม่แน่ว่าป่านนี้ตระกูลเหยียนอาจกำลังวิ่งวุ่นอยู่กับการ
เตรียมงานศพให้เหยียนเย่าอวี่อยู่ก็เป็นได้"

เสียงหวงสุดหายใจเสือก รู้สึกเวียนตาพร่าจนแทบประคองตัวยืนไม่
อยู่ นอกจากเรื่องที่เหยียนเย่าอวี่บาดเจ็บสาหัสปางตาย ยังมีอีกข้อเท็จจริง
หนึ่งที่นางแทบทำใจเชื่อไม่ได้

"เจ้ารู้?" นางถามอย่างไม่เชื่อหู "เจ้ารู้ว่าพวกเราเป็นใคร"

ชายหน้ากากเงินตอบเพียงคำเดียวสั้นๆ

"ถูกต้อง"

นี่ไม่ใช่การโจมตีที่เกิดขึ้นแบบปุบปับ หากแต่ผ่านการไตร่ตรองและ

แผนสันนา

วางแผนมาแล้วเป็นอย่างดี ชายที่อยู่ตรงหน้าไม่เพียงแต่จะรู้ว่าเป้าหมายที่ตนโจมตีเป็นใคร ยิ่งถึงกับรู้ด้วยว่าบุรุษที่เข้ามาช่วยหญิงงามแต่กลับถูกตนใช้ดาบฟันนั้นคือนายน้อยตระกูลเหยียน

เสี่ยวหงสะท้านกายเฮือก

นางจินตนาการไม่ออกเลยว่าบนแผ่นดินจะมีคนกล้าบ้าบิ่นเป็นศัตรูกับตระกูลเหยียนและตระกูลเฉียน ที่ผ่านมานางนึกว่าไม่มีโจรถ่อยคนไหนบ้าดีเดือดพอที่จะทำร้ายเหยียนเย่าอวี๋ เหมือนอย่างที่นึกว่าไม่มีโจรถ่อยคนไหนโง่เง่าจนถึงขนาดจะเล่นงานตระกูลเฉียนนั้นแหละ

นางแทบทำใจเชื่อข้อเท็จจริงที่เห็นอยู่ตรงหน้าไม่ได้

ชายหน้ากากเงินเริ่มคลายอาภรณ์ ถอดเสื้อสีดำที่เปียกชุ่มออกจากตัวโดยไม่สนใจอาการตื่นตระหนกของนาง รวากับไม่คิดว่านางอยู่ในห้องด้วยซ้ำ แผ่นหลังกว้างคร้ามเข้มเผยให้เห็นเมื่อเสื้อสีดำถูกโยนลงพื้น พร้อมๆ กับที่กลิ่นเลือดคละคลุ้งไปทั่วห้อง

เนื้อผ้าสีดำเปียกชุ่มไปด้วยเลือดจำนวนมาก ทำให้พื้นกระดานเปรอะเปื้อนสีแดงตามไปด้วย

เสี่ยวหงมองเสื้อสีดำตัวนั้นด้วยหัวใจสั่นสะท้าน จากนั้นนางก็รีบเงยหน้าขึ้นมา กวาดตามองร่างเปลือยท่อนบนของฝ่ายตรงข้ามอย่างรวดเร็ว ตั้งแต่เกิดมานี้เป็นครั้งแรกที่นางเห็นผู้ชายเปลือย ทว่าความพรั่นพรึงในเวลานี้ทำให้นางลืมความเขินอายตามวิสัยหญิงสาวไปหมดสิ้น

ภายใต้แสงตะเกียงหุบหู่ นางกวาดตามองจนมั่นใจว่าร่างของชายหนุ่มตรงหน้าไม่มีบาดแผลถึงขั้นเลือดตกยางออก ถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่าเลือดที่เปียกชุ่มบนอาภรณ์เป็นเลือดของคนอื่นที่ได้มาจากเหตุ

ต่อสู้อันน่าสะพรึงกลัวเมื่อครู่

เป็นไปได้สูงว่าจะเป็นเลือดของเหยียนเยาอวี และอาจจะเป็น...

อาจจะเป็น...เลือดของคุณหนูใหญ่!

ไอเย็นหนาวสะท้านแล่นพล่านไปทั้งกายและพุ่งเข้าไปจู่โจมถึงใน
กระดูก

นางไม่ได้เห็นฉากการต่อสู้อันดุเดือดจนถึงช่วงสุดท้าย เห็นถึงแค่
ตอนที่เหยียนเยาอวีถูกฟัน ระหว่างกำลังตื่นตระหนกและหวาดผวาเสีย
ไม่มีดี นางก็ถูกพวกคนชุดดำโยนต่อ ๆ กันจนมาอยู่บนเรือลำนี้ และมอง
อะไรไม่เห็นอีกเลย เป็นไปได้หรือไม่ว่าจะเกิดเหตุที่ทำให้นางหัวใจสลาย
กลางผืนน้ำที่สะท้อนแสงเพลิงจนเป็นสีแดงฉานราวกับอาบย้อมด้วยเลือด
ดาบโลหะบนโต๊ะคมกริบออกปานนั้น กระทั่งเหยียนเยาอวีผู้มีวรยุทธ์
กล้าเลิศจึงต้องพ่ายให้กับมัน หากดาบเล่มนี้หันคมไปทางคุณหนูใหญ่ย่อม
ต้อง...

ภาพจินตนาการที่ผุดขึ้นมาในหัวทำให้เสียวหลังสันระริก นางหวั่นใจ
จนไม่กล้าถามต่อ หากแต่ก็เป็นห่วงจนนิ่งเฉยไม่ได้เช่นกัน

"นอกจาก...ทำร้ายคุณชายเหยียนแล้ว เจ้ายังทำอะไร" เสียงถาม
สิ้นสะท้าน

ชายหนุ่มกำลังใช้ผ้าสะอาดเช็ดตัว กล้ามเนื้อกำยำยับเป็นลอนตาม
การเคลื่อนไหว ดูแข็งแกร่งทรงพลังราวกับสัตว์ร้าย เขาชะงักไปเล็กน้อย
เมื่อได้ยินคำถาม ทว่าก็ยังไม่ยอมหันมามองและไม่ยอมตอบ ยังคงยืนหัน
หลังให้นางอยู่เช่นเดิม

เสียวหวร้อนรอนราวกับถูกใครควักหัวใจออกมาโยนใส่กระทะตั้งน้ำมัน

แผนสันนา

เดือดพล่าน ไทนเลยจะทนรับอาการเฉยชานิ่งเงียบของผู้ชายตรงหน้าไหว
นางปราดเข้าไปยกดาบโลหะหนักอึ้งขึ้นมามีด้วยสองมืออันสั้นระริก
แล้วจ่อปลายเข้ากับแผ่นหลังกำยำตรงหน้า

"พูดสิ ตอบข้ามา!" หญิงสาวถามด้วยความกระวนกระวาย อาการ
สั้นและความหนักของดาบทำให้ปลายดาบคมกริบกดผิวเนื้อคร้ามแดด
ครึ่งแล้วครึ่งเล่าจนเลือดไหล

ชายหนุ่มค่อยๆ หันมา ยังผลให้แสงตะเกียงส่องกระทบปลายดาบ
คมสั้นและริมฝีปากบางเฉียบระดับขี้มหยันเยาะ รอยยิ้มของเขาดูผ่อนคลาย
เป็นปกติ รวากับว่าสิ่งที่จ่ออยู่กับแผ่นหลังไม่ใช่อาวุธที่สามารถคร่าชีวิตตน
หากแต่เป็นแมลงไร้พิษภัยตัวหนึ่ง

"ข้ายังทำอะไรอีกหรือ" ดวงตาของคนทีเลี้ยวหน้ามองเป็นประกาย
คมกริบ "ข้าทำอะไรได้บ้างเล่า ระหว่างยังอยู่ที่นั่น ข้ามีเวลามากพอให้ฆ่า
คนได้เลย" เสียงทุ้มต่ำเหมือนจะพูดขู่เป็นนัยว่าหากมีเวลามากพอ เขายัง
ทำเรื่องที่โหดร้ายยิ่งกว่านี้ได้

หัวไหล่บอบบางหดเกร็งสั้นสะท้าน ทว่าความจงรักภักดีที่มีต่อเจ้านาย
ทำให้นางไม่เป็นห่วงตัวเอง ออกแรงกดดาบมากขึ้น

"ละ...แล้วคุณหนูใหญ่ของข้าล่ะ?"

เขายิ้มเฉย ไม่ตอบคำ

"ช่างจงรักภักดีเหลือเกินนะ"

"อย่าพูดมาก!" นางกัดริมฝีปาก "ตอบมาเร็ว!"

แม้คมดาบจะยังจ่อติดอยู่กับผิวเนื้อ ทว่าชายหน้ากากเงินก็ยังคงค่อยๆ
หมุนตัวมาหานางอย่างไม่รีบร้อน ปลายดาบกรีดผิวคร้ามเข้มนเป็นทางยาว

สุดท้ายก็จรวดอยู่บนแผงออกก่ายำอันเปล่าเปลี่ยวของเขา

ดวงตามมองนางพลางตอบเรียบ ๆ "ข้าม่านางไปแล้ว"

เสียงหนึ่งตะลึงจั้งจั้งทำอะไรไม่ถูก

อะไรรนะ

เขาพูดว่าอะไร นางหูผาดไปหรือไม่ เมื่อครู่นี้...ผู้ชายตรงหน้านางพูดว่า...พูดว่า...

ร่างแบบบางยี่นึ่งเหมือนท่อนไม้ รู้สึกเจ็บเสียวในช่องอกเหมือนถูกใครควักหัวใจออกไปทั้งดวง

"ไม่ ไม่จริง เป็นไปไม่ได้...เป็นไปไม่ได้..." หญิงสาวส่ายหน้ายกพลางพูดเสียงสั้นครั้งแล้วครั้งเล่า

นับตั้งแต่เข้ามาทำงานในคฤหาสน์ตระกูลเฉียน นางก็เป็นสาวใช้คนสนิทของเฉียนจินจินมาโดยตลอด ไม่ว่าจะทำ จะคิด จะพูดอะไรก็ตามนี้ถึงเฉียนจินจินเป็นคนแรกเสมอ จนถึงขั้นมักจะลืมนึกถึงตัวเองอยู่บ่อย ๆ

เฉียนจินจินผู้งามหยาดฟ้าและฉลาดล้ำไม่ได้เป็นแค่เจ้านาย หากแต่ยังเป็นบุคคลที่นางรักใคร่บูชามากที่สุดอีกด้วย

ทว่าคนคนนี้ก็กลับฆ่าคุณหนูใหญ่!

ครั้น!

โลกของนางพังทลายลงตรงหน้า

น้ำอุ่น ๆ ที่ไหลเอ่อขม่านตาบดบังทัศนวิสัยให้พร่าเลือน เพลิงโทสะแดงฉานลุกโชนขึ้นมาในวินาทีนั้น แผดเผาสมองจนเหลือเพียงความว่างเปล่า หญิงสาวขาดสติโดยสิ้นเชิง และบังเกิดความรู้สึกอยากฆ่าคนเป็นครั้งแรกในชีวิต

แผนเสนา

เสี่ยวหงกิริตร้องสุดเสียงด้วยโทสะและความปวดร้าว มือเล็กกระชับ
ด้ามดาบมันแล้วเสือกออกไปตรงหน้าโดยแรง หมายถึงพันใจถ้อยคนนี่ให้
อกแยะ สับให้เป็นหมื่นเป็นพันชิ้น

นาง...นะนะนะนะ...นางจะแก้แค้นให้คุณหนูใหญ่เดี๋ยวนี้!

ทว่าชายหนุ่มเคลื่อนไหวได้รวดเร็วราวกับปีศาจร้าย มือใหญ่ทรงพลัง
พุ่งออกมาเคาะลงบนมือเล็กที่กุมด้ามดาบอย่างว่องไว บัดดาบที่สั้นก๊ก ๆ
ให้ตกลงไปอย่างง่ายดาย

เสียงแคว้งดังขึ้นเมื่อดาบโลหะร่วงหล่นบนพื้น เสี่ยวหงที่สองมือขาดิก
ยังไม่ทันได้หยิบอาวุธขึ้นมาใหม่ พละกำลังมหาศาลก็กระชากมือนางไปเสีย
ก่อน ยังผลให้ร่างแบบบางเสียวสมดุจนเซดลาไปปะทะแผ่นอกกำยำแบบ
บุรุษเพศทันที

"ปล่อยข้านะ!" นางดิ้นโดยแรงพร้อมแหงนหน้าจ้องมองชายหน้ากาก
เงินด้วยดวงตาแดงก่ำ

"จะหยิบดาบขึ้นมาทำไม"

"ข้าจะแก้แค้นแทนคุณหนูใหญ่!" ร่างเล็กบางดิ้นขลุกขลักไม่หยุด
เพราะมัวแต่มุ่งมันจะแก้แค้น นางจึงไม่ทันสังเกตว่าอาการดิ้นทำให้ร่างของ
ตนเสียดสีกับแผงอกเปล่าเปลือยของอีกฝ่าย

ชายหน้ากากเงินหัวเราะเสียงเย็น

"กระทั้งถือดาบยังถือไม่ไหว จะเอาปัญญาที่ไหนมาแก้แค้น"

"ต่อให้ต้องกัด ข้าก็จะกัดเจ้าจนตายให้ได้!" นางคำรามอย่างเดือดดาล

ชายหนุ่มรัดร่างระหงแน่นกว่าเดิม พลังใช้ดวงตาสีดำคมกริบกวาด
มองดวงหน้าที่เป็ยกขึ้นไปด้วยน้ำตา "ผู้หญิงที่ชื่อเจียนจินจินมีค่าพอให้เจ้า

สละชีวิตแทนเซียวหรือ"

เสียวหงสะอื้นฮัก "แน่นอยู่แล้ว!"

ดวงตาคมหรือล่ง สองประกายวาวอย่างน่ากลัว เขาใช้มือเพียงข้างเดียวรังไร้งหญิงสาวผู้คลุมคลั่งมาตรงหน้าตบซ้ำ ๆ ก่อนจะใช้ดวงตาแฝงนัยมาดร้ายความมองนางตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่างหยาบโลน

นัยน์ตาสีนิลวัดผ่านใบหน้านามสะคราญ ลำคอระหง ไล่เรื่อยลงไปถึงอภรณ์เป็ยกชั้นที่รัดรีงทรวงอกกลมกลึง โทสะและน้ำตาของนางล้วนแสดงให้เห็นถึงความใสซื่อบริสุทธิ์ของอดีตชีพ และสามารถปลุกเจ้าสัญชาตญาณความเป็นชายของเขาให้อยากครอบครองนาง ย้ายีนาง...

ความเจียวอันน่าอึดอัดและดวงตาคมกริบราวกับสามารถมองทะลุเสื้อผ้าได้ของชายหน้ากากเงินขัดเจินยิ่งนัก แม้เสียวหงจะตกอยู่ในความคั่งแค้น หากแต่นางก็ยังสัมผัสได้ว่าชายหนุ่มที่เบียดร่างแนบชิดกับตนนั้นแสดงออกถึงความปรารถนาอันรุนแรงที่ทำให้นางพรั่นพริ้งได้มากกว่าจิตสังหาร

"ปะ...ปล่อยนะ!" นางตวาดแหว และเพิ่งรู้สึกเอาตอนนี้ว่าปลายเท้าทั้งสองข้างไม่ได้แตะพื้น จึงทำได้แค่ดิ้นขลุกขลักอย่างไรประโยชน์

มือใหญ่ทรงพลังไม่เพียงแต่จะไม่ปล่อย มิหนำซ้ำยังกดรัดร่างแบบบางให้แน่นขึ้น

รู้ทั้งรู้ว่านางกลัว แต่เขาก็ยังจใจเบียดร่างนาง ด้วยการใช้ความต้องการอันแข็งขึงได้รุ่มผ้าเสียดสีจุดละมุนกลางหว่างขาของหญิงสาวผ่านอภรณ์เป็ยกชั้น

"ถ้ามีแกใจจะทวงความปลอดภัยของคนอื่น ท่วงตัวเองก่อนดีกว่า

กระมัง" เขาฟ่นลมหายใจอุ่นร้อนรดใบหูเล็ก แดมยังขบกัดกลีบหูขาวเนียนเบาๆ

เสียวหงสะท้านกายเฮือก กระนั้นก็ยังทำปากแง

"ข้าจะเป็นอย่างไรก็ไม่สำคัญ" นางดิ่งต้นอย่างไม่ยอมแพ้

ริมฝีปากประดับยิ้มของชายหน้ากากเงินบิดเบี้ยวทันตา

"เช่นนั้นหรือ" รอยยิ้มของเขาแฝงไว้ซึ่งความเดือดดาล "ถ้าอย่างนั้นข้าคงต้องให้เจ้าสละตัวจนถึงที่สุดเสียแล้ว ความจงรักภักดีของเจ้าจะ得不สูญเปล่า"

"เจ้าพูดอะไร...อ้อ..." เสียงหวานชะงักไปโดยกะทันหัน

เนื่องจากก่อนที่นางจะได้พูดอะไรต่อ ชายหน้ากากเงินชิงก้มหน้าลงผ่นิกริมฝีปากแดงสดเอาไว้ แล้วเขยจิมรรสชาติหวานบริสุทธิ์ในนั้นอย่างหิวกระหาย

เสียวหงตกใจจนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ได้แต่ตัวแข็งที่ทำอะไรไม่ถูกจวบจนเรียวกางเฉียงของอีกฝ่ายบดขยี้กลีบปากนางจนแทบร้อน นางถึงได้เคลื่อนไหว

หญิงสาวกัดฟันตรงข้ามเต็มแรง!

เมื่อเทียบกับเสียงร้องอย่างเจ็บปวดแล้ว เสียงที่ชายหน้ากากเงินเปล่งออกมาฟังดูคล้ายเสียงหัวเราะมากกว่า

ภายใต้แสงตะเกียงหุบหู่ เขายกมือขึ้นปาดคราบเลือดบนริมฝีปากอย่างไม่ยี่หระต่อบาดแผลที่ได้รับ

"รู้จักชัดขึ้นเป็นเหมือนกันหรือ"

"พูดมาก!"

ฝ่ายตรงข้ามเหยียดยิ้ม มือข้างที่เปื้อนเลือดจับมือเล็กๆ อันเย็นเฉียบของนางขึ้นมาสัมผัสแผ่นอกเปล่าเปลือยของตน เลือดที่อยู่บนมือเประอะเปื้อนมือนาง จากนั้นก็ประทับลงบนหน้าอกเขาเป็นรอยชัดเจน

ผิวแกร่งร้อนผ่าว แผงอกกว้างกำยำ จังหวะหัวใจทรงพลัง สำหรับเสียวหวงแล้วทั้งหมดนี้สร้างแรงกระตุ้นร้ายอย่างรุนแรง มือเล็กถูกบังคับให้ลูบไล้ร่างร้อนระอุของชายแปลกหน้าที่ละตรางนิ้วและลดต่ำลงเรื่อยๆ ทุกที่ยังผลให้ความร้อนในอกนางพลุ่งพล่านตาม

เสียวหวงสิ้นสะท้าน มือข้างที่เป็นอิสระทุบรัวลงไปบนท่อนแขนแข็งแรง หมายถึงหยุดพฤติกรรมอันน่าสะพรึงกลัวนี้ลงเสีย

"ไอ้ใจถ่อยร้ายกาย ปล่อยข้า...ปล่อย ปล่อยเดี๋ยวนี้..."

เขาไม่ปล่อย หากแต่ก็หยุดการเคลื่อนไหว แล้วหรีดดวงตาสีดำสนิท หลังหน้าากกลางเล็กน้อย

"เจ้าบอกว่ายินดีเป็นตัวแทนนางไม่ใช่หรือ" เขาเอ่ยเตือนความจำอีกฝ่ายเนิบๆ

"ถูกต้อง ชะ...ข้ายินดีตายแทนคุณหนูใหญ่!"

"แล้วเรื่องอื่นเล่า" เขาจับมือนางลงต่ำอีกนิด จนมือเล็กเนียนนุ่มแทบจะสัมผัสผิวความเป็นชายอันแข็งแกร่งของตน

"เจ้า..."

"นอกจากความตายแล้ว ข้ายังมีอีกหลายวิธีที่จะใช้ทรมานผู้หญิงคนนั้น" เขาบอกเสียงเรียบพลางพิจารณาใบหน้าซีดขาวที่เก็บซ่อนความหวาดกลัวไว้ไม่มีดีของนาง

ตอนแรกเสียวหวงคิดว่าสำหรับนาง บนโลกนี้ไม่มีอะไรน่ากลัวมากไป

กว่าความตายของคุณหนูใหญ่อีกแล้ว ทว่าสายตาคูกคามของฝ่ายตรงข้าม
ทำให้นางได้ตระหนักว่านอกจากความคิดซื่อๆ ของตน ผู้ชายคนนี้ยังมี
วิธีการอีกมากมายที่ทำให้นางอยากตายทั้งเป็น

"จะ...เจ้าไม่มีวันสมใจแน่!" เสียงใสสั่นสะท้านอย่างห้ามไม่อยู่

เขาปล่อยมือออกจากมือนาง แล้วไข้ปลายนิ้วสากกร้านลูบไล้ใบหน้า
ขาวเนียนอย่างมาดร้ายแทน

"เช่นนั้นหรือ" ชายหนุ่มถามเนิบนาบ ขณะเป่าลมหายใจไล่ไปตาม
ร่องรอยของนิ้วตน "เจ้าอยู่ในกำมือข้าแบบนี้ ข้าอยากจะทำอย่างไรกับเจ้า
ก็ทำได้ทั้งนั้น แล้วยังมีเรื่องใดที่ข้าจะไม่ได้สมใจอีกเล่า"

ทันใดนั้นมือใหญ่หนักก็บีบปลายคางเรียวเล็กเอาไว้

ชายหน้ากากเงินจุมพิตนางอีกครั้ง

ปลายคางที่ถูกยึดไว้ทำให้ริมฝีปากของเสี่ยวหงเผยอ้า ออย่างว่าแต่
จะกัดเขา กระทั่งจะหุบปากยังทำไม่ได้ นางหลับตาแน่น ปล่อยให้อีกฝ่าย
ขบกัดดกليبปากตัวเองเบาๆ โดยไม่อาจต่อต้านขัดขืน ก่อนที่ปลายลิ้นอุ่น
จัดจะซอนซาเข้ามาสำรวจในโพรงปาก

ความหวาดกลัว ความเดือดดาล และความรู้สึกถูกกระตุ้นเร้าอัน
แปลกประหลาดที่ไม่เคยประสบมาก่อนไหลบ่าขึ้นมาท่วมนางทั้งตัว
หญิงสาวพยายามดิ้นหนี หากแต่ยิ่งจุมพิตดูดดื่มเร้าร้อนขึ้นเท่าไร เรียวแรง
ของนางก็ยิ่งอ่อนลงทุกที

จุมพิตจากรครานี้ทำให้นางรู้สึกมีนตื้อในหัว สมองสับสนงงกัน นางอด
คิดกับตัวเองไม่ได้ว่าจุมพิตนี้เหมือนกับบุรุษที่นางแอบหลงรักและเคยจุมพิต
นางอย่างดูดดื่มมาก่อนกำลัง...กำลัง...

เสียงหวงเบิกตาโพล่ง

นำโมโห!

ผู้ชายร้ายกาจคนนี้แทรกซึมเข้ามาในความทรงจำอันแสนมีค่า จนนางเกิดอุปาทานไปวุ่นหนึ่งว่าคนที่กำลังมอบจุมพิตให้ตนคือชายในดวงใจ

ความเดือดดาลทำให้เสียงหวงเอกราญแรงมาจากที่ใดไม่รู้ได้ นางสะบัดมือออกไปโดยแรง แล้วเพิ่งตระหนักในวินาทีนั้นเองว่ามือทั้งสองข้างของตัวเองเป็นอิสระเรียบร้อยแล้ว

สวรรค์ นี่นางถูกผู้ชายคนนี้จับจนเคลิบเคลิ้มไม่ได้สติเลยหรือ!

ความอับอายและโทสะถาโถมขึ้นมาโจมตีหัวใจพร้อมกัน ตัวต้นเหตุที่ทำให้นางเกิดอาการเช่นนี้ย่อมเป็นชายหน้ากากเงินตรงหน้าอย่างไม่ต้องสงสัย นางเงยหน้าขึ้น ตั้งท่าจะอำปากบริภาษเขาด้วยถ้อยคำแสนร้อนที่สุดที่เคยได้ยิน ทว่าวินาทีต่อมานางก็พบว่ามือที่สะบัดออกไปเมื่อครู่บัดถูกหน้ากากเงินของฝ่ายตรงข้ามจมนุ่มร่วน

ใบหน้าของชายหนุ่มปรากฏขึ้นได้แสงตะเกียงหุบหู่ต่อหน้าต่อตานาง

ไม่ว่าจะเป็นคิ้วดอกหนา ดวงตาสีดำเข้มเป็นประกายคมกริบ รวมทั้งริมฝีปากบางเฉียบที่มักจะปิดสนิทไม่เคยปรากฏรอยยิ้มให้เห็น

ใบหน้าที่น่างัดเคยยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด

เก็งอู่!

ชายหน้ากากเงินคือเก็งอู่หรือ

เสียงหวงตกตะลึงจนตาค้าง

เป็นไปได้อย่างไรกัน เก็งอู่เป็นองค์กร์ของเหยียนเย่าอวี๋ ใคร ๆ ต่างก็รู้ว่าเขาจงรักภักดีแค่นั้น และไม่มีวันทรยศต่อตระกูลเหยียนเป็นอันขาด

แผนเส้นนำ

ทว่า...นางเห็นมากับตาว่าเขาใช้ดาบฟันเหยียนเย่าวี่...

เสี่ยวหงจ้องมองสีหน้าราบเรียบของชายหนุ่มด้วยอาการตกตะลึงจั้งจั้ง ขณะนี้กสงสัยอยู่ในใจว่าตัวเองกำลังนอนหลับอยู่ และเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด เป็นเพียงฝันร้ายเท่านั้น

ภายใต้แสงตะเกียงวูบไหว เส้นผมสีดำของเกิงอู่พลิวสยายลงมา เขากอดรัดนางแน่นขึ้น แล้วโน้มใบหน้าเฉยชาดวงนั้นเข้ามาประชิดพลางกระซิบเสียงต่ำ

"ข้าเตือนเจ้าแต่แรกแล้วนะ"